

Александра (1929). Слично се догодило и у Аустрији која је такође уместо демократског Устава од 1920. кренула путем неоапсолутизма и Уставом од 1934. наговестила враћање апсолутистичком режиму какав је владао у времену Хабзбурговаца. Истим путем је кренула и Пољска када је уместо Устава од 1921. добила Устав од 1935. који је означио напуштање уставности која је била трасирана у Европи након Првог светског рата. И овај Устав напушта парламентаризам и негира принцип народног суверенитета успостављањем апсолутистичког председничког система. У личности председника је обједињена врховна власт коју поред њега врше и влада, Сејм, Сенат, оружане снаге, судови, државна контрола и др. Као суверен, највиши орган власти, председник има и законска овлашћења, право доношења уредби са законском снагом, с тим да и министарска одговорност постоји само према њему (не Сејму) јер министре он именује и разрешава по својој вољи.

2. Доношење устава у Азији, Африци и Америци у првој половини XX века

Почетак XX века, његова прва половина је значајна за многе државе ових континената јер се у њима поред постојећих устава, донетих током XIX века, доносе и нови који одговарају развоју уставности у овом веку. Тако у XX веку Мексико добија нов Устав (1917), Хаити (1918), Хондурас (1904, 1907, 1924, и 1926), Перу (1920 и 1933), Уругвај (1918 и 1934), Еквадор (1929), Бразил (1934 и 1937), Чиле (1925), Куба (1901), Панама (1904), Венецуела читаву серију устава (1922, 1925, 1928, 1929, 1931). Доминиканска република (1924 и 1929) и др. Аустралија, како је речено, први Устав добија 1900. а то важи и за многе азијске државе које такође прве уставе добијају почетком XX века, као Иран (1907), Кина (1911 али и 1914, 1928 – Органски закон у 1931. – привремени устав), Авганистан (1931), Сијам (1932), Турска (1921 и 1924), Либан (1926), Сирија (1930) и др. а поред њих уставе добијају и неке афричке земље као Египат (1923, 1930 и 1935), Етиопија (1931) и др. Уставни развитак ових ваневропских држава је углавном био под утицајем Устава САД од 1787. и његовог председничког модела власти када су у питању латиноамеричке државе, док су уставни афричких и азијских држава одражавали утицај бивших колонијалних сила (Енглеске, Француске и др.) под чијом управом су живеле све до стицања независности.